

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2014. január 30. *

„2004/83/EK irányelv — A menekült jogállás vagy a kiegészítő védelmi jogállás nyújtásának feltételeire vonatkozó minimumszabályok — Kiegészítő védelemre jogosult személy — A 15. cikk c) pontja — Polgári személy életének vagy sértetlenségének súlyos és egyedi fenyegetettsége fegyveres konfliktushelyzetekben felmerülő megkülönböztetés nélküli erőszak következtében — A »belső fegyveres konfliktushelyzet« fogalma — A nemzetközi humanitárius joghoz képest önálló értelmezés — Értékelési szempontok”

A C-285/12. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Conseil d'État (Belgium) a Bírósághoz 2012. június 7-én érkezett, 2012. május 16-i határozatával terjesztett elő az előtte

Aboubacar Diakité

és

a **Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: L. Bay Larsen tanácselnök (előadó), K. Lenaerts, a Bíróság elnökhelyettese, a negyedik tanács tagjaként eljáró bíró, M. Safjan, J. Malenovský és A. Prechal bírák,

főtanácsnok: P. Mengozzi,

hivatalvezető: V. Tourrès tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2013. május 29-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- A. Diakité képviseletében D. Caccamisi ügyvéd,
- a belga kormány képviseletében T. Materne és C. Pochet, meghatalmazotti minőségben,
- a német kormány képviseletében T. Henze, N. Graf Vitzthum és B. Beutler, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: francia.

- a francia kormány képviselőjében D. Colas, meghatalmazotti minőségben,
 - az Egyesült Királyság Kormánya képviselőjében L. Christie és A. Robertson, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: J. Simor barrister,
 - az Európai Bizottság képviselőjében M. Condou-Durande, meghatalmazotti minőségben,
- a főtanácsnok indítványának a 2013. július 18-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a harmadik országok állampolgárainak, illetve a hontalan személyeknek menekültként vagy a más okból nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésének feltételeiről [helyesen: feltételeire] és az e státuszok tartalmára vonatkozó minimumszabályokról szóló, 2004. április 29-i 2004/83/EK tanácsi irányelv (HL L 304., 12. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 7. kötet, 96. o., a továbbiakban: irányelv) 15. cikke c) pontjának értelmezésére vonatkozik.
- 2 A kérelmet a guineai állampolgár A. Diakité és a Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (menekültek és hontalanok általános felügyeleti biztosa; a továbbiakban: Commissaire général) között az utóbbi által hozott, A. Diakité kiegészítő védelemben való részesítését elutasító határozat tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

A nemzetközi jog

- 3 Az 1949. augusztus 12-i négy genfi egyezmény, vagyis a hadrakelt fegyveres erők sebesültjei és betegek helyzetének javításáról szóló I. egyezmény, a tengeri haderők sebesültjei, betegek és hajótöröttek helyzetének javításáról szóló II. egyezmény, a hadifoglyokkal való bánásmódról szóló III. egyezmény, és a polgári lakosság háború idején való védelméről szóló IV. egyezmény (kihirdette az 1954. évi 32. törvényerejű rendelet) (a továbbiakban: négy genfi egyezmény) közös 3. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Valamely Magas Szerződő Fél területén keletkező nem nemzetközi jellegű fegyveres összeütközés esetén mindegyik összeütköző Fél köteles legalább az alábbi rendelkezéseket alkalmazni:

1. Azokat a személyeket, akik az ellenségeskedésekben nem vesznek közvetlenül részt, ideértve a fegyveres erőknek azokat a tagjait, akik letették a fegyvert és azokat a személyeket, akik betegség, sebesülés, elfogatás vagy más ok következtében harcképtelenné váltak, minden körülmények között [...] emberséges bánásmódban kell részesíteni.

Ebből a célból [...] tilos a fent említett személyek tekintetében:

- a) az élet és testi épség elleni merénylet [...]

[...]

- c) az emberi méltóság megsértése, különösen a megalázó és lealacsonyító bánásmód;

[...]”

- 4 Az 1949. augusztus 12-én Genfben kötött Egyezményeket kiegészítő és a nem nemzetközi fegyveres összeütközések áldozatainak védelméről szóló, 1977. június 8-i jegyzőkönyv (II. Jegyzőkönyv) (kihirdette az 1989. évi 20. törvényerejű rendelet) 1. cikke értelmében:

„1. A jelen Jegyzőkönyv, amely továbbfejleszti és kiegészíti [a négy genfi egyezmény] közös 3. Cikkét anélkül, hogy módosítaná annak fennálló alkalmazási feltételeit, vonatkozik minden olyan fegyveres összeütközésre, melyre [a négy genfi egyezményt] kiegészítő és a nemzetközi fegyveres összeütközések áldozatainak védelméről szóló Jegyzőkönyv (I. Jegyzőkönyv) 1. Cikke nem vonatkozik, és amely az egyik Magas Szerződő Fél területén annak fegyveres erői és olyan kormányellenes fegyveres erők, illetve más szervezett fegyveres csoportok között tör ki, amelyek felelős parancsnokság alatt állnak és ellenőrzést gyakorolnak az ország területének egy része felett, ami lehetővé teszi számukra, hogy folyamatos és összehangolt harci tevékenységet hajthassanak végre, és jelen Jegyzőkönyvet alkalmazzassák.

2. A jelen Jegyzőkönyv nem vonatkozik belső zavargások és feszültségek során előálló helyzetekre, mint például zendülésekre, elszigetelt vagy szórványos erőszakos cselekményekre és egyéb hasonló természetű cselekményekre, minthogy azok nem fegyveres konfliktusok.”

Az uniós jog

- 5 Az irányelv (5), (6) és (24) preambulumbekzdésének szövege a következő:

„(5) A tamperei következtetések arról is rendelkeznek, hogy a menekült jogállásra vonatkozó szabályokat ki kell egészíteni a védelem kiegészítő formáira vonatkozó intézkedésekkel, amelyek valamennyi ilyen védelmet igénylő személy részére megfelelő jogállást kínálnak.

(6) Ezen irányelv legfőbb célja egyrésről annak biztosítása, hogy valamennyi tagállamban azonos feltételeket alkalmazzanak a nemzetközi védelemre valóban rászoruló beazonosítására, másrésről annak elősegítése, hogy e személyek valamennyi tagállamban hozzáférhessenek az ellátások egy minimális szintjéhez.

[...]

(24) Meg kell állapítani a kiegészítő védelmi jogállás meghatározásának és tartalmának minimumszabályait is. A kiegészítő védelem biztosítása a [menekültek helyzetére vonatkozó, 1951. július 28-án Genfben aláírt egyezményben (*Recueil des traités des Nations unies* [1954.], 189. kötet, 150. o., 2545. sz.)] meghatározott menekültvédelmi rendszerhez képest kiegészítő és pótlólagos jellegű.”

- 6 Az említett irányelv 2. cikkének e) pontja értelmében „»kiegészítő védelemre jogosult személy« harmadik ország olyan állampolgára, illetve olyan hontalan személy, aki nem minősül menekültnek, de akivel kapcsolatban megalapozott okokból azt kell feltételezni, hogy származási országába, illetőleg hontalan személy esetében a korábbi szokásos tartózkodási helye szerinti országba való visszatérése esetén a 15. cikk szerinti súlyos sérelem elszenvedése tényleges veszélyének lenne kitéve [...] és nem tudja vagy az ilyen veszélytől való félelmében nem kívánja ezen ország védelmét igénybe venni”.

- 7 Az irányelv „Súlyos sérelem” című 15. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Az alábbiak minősülnek súlyos sérelemnek:

[...]

- c) nemzetközi vagy belső fegyveres konfliktushelyzetekben felmerülő megkülönböztetés nélküli erőszak következtében polgári személy életének vagy sértetlenségének súlyos és egyedi fenyegetettsége.”

A belga jog

- 8 A külföldiek beutazásáról, tartózkodásáról, letelepedéséről és kiutasításáról szóló, 1980. december 15-i törvény (a továbbiakban: 1980. december 15-i törvény) 48/4. cikke a következőképpen rendelkezik:

„1. § Kiegészítő védelmi jogállást kap az a külföldi, aki nem ismerhető el menekültként, és akire a 9b. cikk nem vonatkozik, valamint aki tekintetében megalapozott okokból azt kell feltételezni, hogy származási országába, illetőleg hontalan személy esetében a korábbi szokásos tartózkodási helye szerinti országba való visszatérése esetén a 2. § szerinti súlyos sérelem elszenvedése tényleges veszélyének lenne kitéve, és aki nem tudja, vagy az ilyen veszélytől való félelmében nem kívánja ezen ország védelmét igénybe venni [...]

2. § Súlyos sérelemnek minősül:

[...]

- c) nemzetközi vagy belső fegyveres konfliktushelyzetekben felmerülő megkülönböztetés nélküli erőszak következtében polgári személy életének vagy sértetlenségének súlyos fenyegetettsége”.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

- 9 2008. február 21-én A. Diakité előterjesztette első menedékjog iránti kérelmét Belgiumban arra hivatkozva, hogy származási országában megtorlásnak és erőszakos cselekményeknek volt kitéve amiatt, hogy részt vett a hatalmon lévők elleni tiltakozó mozgalmakban.
- 10 A Commissaire général megtagadta A. Diakité menekültként való elismerését és kiegészítő védelemben való részesítését. A Conseil du contentieux des étrangers (külföldiekkel kapcsolatos jogi ügyekben eljáró bíróság) mindkét határozatot hatályában fenntartotta.
- 11 A. Diakité, anélkül hogy időközben visszatért volna származási országába, 2010. július 15-én benyújtotta második menedékjog iránti kérelmét a belga hatóságokhoz.
- 12 2010. október 22-én a Commissaire général új határozatot hozott, amelyben megtagadta a menekült jogállás elismerését és a kiegészítő védelemben részesítést. A kiegészítő védelem biztosításának megtagadását azzal a megállapítással indokolták, hogy Guineában nem tapasztalható az 1980. december 15-i törvény 48/4. cikkének 2. §-a értelmében vett megkülönböztetés nélküli erőszak vagy fegyveres konfliktushelyzet.
- 13 E két határozat ellen jogorvoslati kérelmet nyújtottak be a Conseil du contentieux des étrangers-hez, amely 2011. május 6-i ítéletében hatályában fenntartotta a Commissaire général mindkét elutasító határozatát.
- 14 A. Diakité a Conseil d'État-hoz benyújtott felülvizsgálat iránti kérelmében a Conseil du contentieux des étrangers ítéletét amiatt kifogásolja, hogy az a fegyveres összeütközés fogalmának a volt Jugoszláviával foglalkozó nemzetközi büntetőtörvénysszék által kidolgozott meghatározását veszi alapul, és ez alapján állapítja meg, hogy az 1980. december 15-i törvény 48/4. cikkének 2. §-a alapján a fegyveres konfliktushelyzet fennállásának megállapításához szükséges feltétel nem teljesül.

- 15 Ezzel összefüggésben a Conseil d'État úgy véli, hogy a Bíróság C-465/07. sz. Elgafaji-ügyben 2009. február 17-én hozott ítéletére (EBHT 2009., I-921. o.) figyelemmel nem lehet kizárni, hogy – amint azt A. Diakité állítja – a „fegyveres konfliktushelyzet” irányelv 15. cikkének c) pontja szerinti fogalmát önállóan is lehet értelmezni, és az a volt Jugoszláviával foglalkozó nemzetközi büntetőtörvényszék ítélkezési gyakorlatában használt fogalomtól eltérő jelentéssel bírhat.
- 16 E körülmények között a Conseil d'État felfüggesztette az eljárást, és a következő kérdést terjesztette a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra:

„Úgy kell-e értelmezni az [...] irányelv 15. cikkének c) pontját, hogy ez a rendelkezés kizárólag olyan »belső fegyveres konfliktushelyzetekben« biztosít védelmet, ahogy azt a nemzetközi humanitárius jog értelmezi, és ahogy arra különösen a [...] négy genfi egyezmény közös 3. cikke utal?

Ha az [...] irányelv 15. cikkének c) pontja szerinti »belső fegyveres konfliktushelyzet« fogalmát a [...] négy genfi egyezmény közös 3. cikkéhez képest önállóan kell értelmezni, ebben az esetben melyek azok a körülmények, amelyek alapján megállapítható az ilyen »belső fegyveres konfliktushelyzet« fennállása?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

- 17 A kérdést előterjesztő bíróság kérdésével lényegében arra keresi a választ, hogy úgy kell-e értelmezni az irányelv 15. cikkének c) pontját, hogy a belső fegyveres konfliktushelyzet fennállását a nemzetközi humanitárius jogban megállapított körülmények alapján kell vizsgálni, illetve ha ez nincs így, akkor milyen körülmények alapján kell értékelni az ilyen konfliktushelyzet fennállását annak meghatározása érdekében, hogy harmadik ország állampolgára vagy hontalan személy jogosult-e a kiegészítő védelemre.
- 18 Ezzel összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy az irányelv 15. cikkében meghatározott súlyos sérelem három típusa olyan feltételeknek minősül, amelyeket teljesíteni kell ahhoz, hogy valamely személyt kiegészítő védelemre jogosultnak lehessen tekinteni, amikor az irányelv 2. cikke e) pontjának megfelelően megalapozott okokból azt kell feltételezni, hogy a kérelmező az érintett származási országba való visszatérése esetén ilyen sérelem elszenvedése tényleges veszélyének lenne kitéve (a fent hivatkozott Elgafaji-ügyben hozott ítélet 31. pontja).
- 19 Az irányelv 15. cikkének c) pontjában meghatározott sérelem a nemzetközi vagy belső fegyveres konfliktushelyzetekben felmerülő megkülönböztetés nélküli erőszak következtében polgári személy életének vagy sértetlenségének súlyos és egyedi fenyegetettsége révén valósul meg.
- 20 Ezzel összefüggésben meg kell állapítani, hogy az uniós jogalkotó a „nemzetközi vagy belső fegyveres konfliktushelyzet” kifejezést használta, amely eltér a nemzetközi humanitárius jog alapját képező fogalmaktól, mivel utóbbi megkülönbözteti egyfelől a „nemzetközi fegyveres összeütközések”, illetve másfelől a „nem nemzetközi jellegű fegyveres összeütközések” fogalmát.
- 21 Ilyen körülmények között meg kell állapítani, hogy az uniós jogalkotó nem csupán a nemzetközi humanitárius jog szerinti értelemben vett nemzetközi fegyveres összeütközésekben, és nem nemzetközi jellegű fegyveres összeütközésekben érintett személyek számára kívánt kiegészítő védelmet biztosítani, hanem belső fegyveres konfliktushelyzetek esetén is, feltéve hogy ezeket a konfliktushelyzeteket az erőszak megkülönböztetés nélküli alkalmazása jellemzi. E tekintetben nem szükséges, hogy a négy genfi egyezmény közös 3. cikkében, illetve az e cikket továbbfejlesztő és kiegészítő, 1977. június 8-i II. kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkének 1. bekezdésében foglalt valamennyi körülmény megvalósuljon.

- 22 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy a nemzetközi humanitárius jog szabályozza a nemzetközi és a nem nemzetközi jellegű fegyveres összeütközések lefolyását, amiből következik, hogy az ilyen összeütközés léte ezeknek a szabályoknak az alkalmazási feltételét képezi (a volt Jugoszláviával foglalkozó nemzetközi büntetőtörvényszék Fellebbviteli Tanácsának az IT-94-1-AR72. sz., Főügyész kontra Dusko Tadic, alias „Dule” ügyben 1995. október 2-án hozott ítéletének 67. pontja).
- 23 Bár a nemzetközi humanitárius jog célja többek között az, hogy az összeütközés térségében védelmet biztosítson a polgári lakosságnak azáltal, hogy korlátozza a személyi biztonságra és a javakra gyakorolt háborús hatásokat, azonban – szemben az irányelv 15. cikkének c) pontjával együttesen értelmezett 2. cikkének e) pontjával – nem rendelkezik az egyes polgári személyek nemzetközi védelemben részesítéséről az összeütközés térségén kívül, illetve az összeütközésben részt vevő felek területén kívül. A fegyveres összeütközés fogalmával kapcsolatban a nemzetközi humanitárius jogban elfogadott meghatározásoknak tehát nem célja, hogy azok alapján azonosítani lehessen az ilyen védelmet szükségessé tevő helyzeteket, amelyekben a tagállamok hatáskörrel rendelkező hatóságainak ezt a védelmet biztosítaniuk kell.
- 24 Általánosságban hangsúlyozni kell, hogy – amint arra a főtanácsnok indítványának 66. és 67. pontjában rámutatott – a nemzetközi humanitárius jognak, illetve a kiegészítő védelem irányelv szerinti rendszerének más a célja, és egymástól világosan elkülönülő védelmi intézményeket hoztak létre.
- 25 Egyébiránt, amint arra indítványa 70. pontjában a főtanácsnok is rámutatott, a nemzetközi humanitárius jog megsértése egyes esetekben egyéni büntetőfelelősséget keletkeztet. Ebből következően a nemzetközi humanitárius jog nagyon szoros kapcsolatban áll a nemzetközi büntetőjoggal, míg az ilyen kapcsolat nem jellemző az irányelv szerinti kiegészítő védelem intézményére.
- 26 Ebből következően e két szabályozás, vagyis a nemzetközi humanitárius jog, illetve az irányelvnek a 15. cikk c) pontjával együttesen értelmezett 2. cikk e) pontjának tárgyi hatályát sértené, ha az utóbbi szabályozás szerinti védelemre való jogosultságot az előbbi szabályozás alkalmazási feltételei teljesülésének megállapításától tennék függővé.
- 27 Következésképpen, mivel az irányelv egyáltalán nem határozza meg a belső fegyveres konfliktushelyzet fogalmát, a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében e kifejezések jelentésének és tartalmának meghatározása érdekében az általános nyelvhasználatban elfogadott szokásos jelentésüket kell alapul venni, figyelembe véve azon szövegkörnyezetet, amelyen e kifejezéseket használják, és azon szabályozás célkitűzéseit, amelynek e kifejezések részét képezik (a C-549/07. sz. Wallentin-Hermann ügyben 2008. december 22-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-11061. o.] 17. pontja és a C-119/12. sz. Probst-ügyben 2012. november 22-én hozott ítélet 20. pontja).
- 28 A belső fegyveres konfliktushelyzet fogalmának az általános nyelvhasználatban szokásos jelentése egy állam reguláris hadereje és egy vagy több fegyveres csoport közötti összecsapásokat, illetve a két vagy több fegyveres csoport közötti összecsapásokat takarja.
- 29 Ezzel összefüggésben rá kell mutatni, hogy míg az irányelv elfogadását megalapozó bizottsági javaslatban [COM(2001) 510 végleges] az irányelv 15. cikkének c) pontjában szereplő meghatározás szerint a súlyos sérelem a fegyveres konfliktushelyzetekben, vagy az emberi jogok módszeres és általános megsértése következtében a kérelmező életének, biztonságának vagy szabadságának fenyegetettsége, az uniós jogalkotó végül a nemzetközi vagy belső fegyveres konfliktushelyzetekben felmerülő megkülönböztetés nélküli erőszak következtében polgári személy életének vagy sértetlenségének fenyegetettsége változat elfogadása mellett döntött.
- 30 Ezenkívül fontos emlékeztetni arra, hogy a belső fegyveres konfliktushelyzet fennállása csak abban az esetben eredményezi a kiegészítő védelem biztosítását, ha az állami reguláris haderők és egy vagy több fegyveres csoport közötti összecsapások, illetve a két vagy több fegyveres csoport közötti összecsapások

kivételesen olyannak minősülnek, amelyek az irányelv 15. cikkének c) pontja értelmében a kérelmező életének vagy sértetlenségének súlyos és egyedi fenyegetettségét idézik elő, mivel az összecsapásokat jellemző megkülönböztetés nélküli erőszak olyan nagy fokú, hogy megalapozott okokból azt kell feltételezni, hogy az érintett országba vagy adott esetben az érintett régióba visszaküldött polgári személy pusztán az annak területén való tartózkodása miatt az említett fenyegetettség tényleges veszélyének lenne kitéve (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Elgafaji-ügyben hozott ítélet 43. pontját).

- 31 E tekintetben a Bíróság kifejtette, hogy adott esetben minél inkább tudja a kérelmező bizonyítani a konkrétan a személyes helyzetére jellemző tényezők miatti érintettségét, annál kisebb mértékű lesz a kiegészítő védelemre való jogosultsághoz megkövetelt megkülönböztetés nélküli erőszak (a fent hivatkozott Elgafaji-ügyben hozott ítélet 39. pontja).
- 32 Ebben az összefüggésben nem szükséges, hogy a kiegészítő védelem iránti kérelem vizsgálata során az összecsapások hevesességét külön vizsgálják – függetlenül az összecsapásokból következő erőszak mértékének vizsgálatától – annak meghatározása érdekében, hogy a fegyveres konfliktushelyzet fennállására vonatkozó feltétel teljesül-e.
- 33 Egyébiránt az irányelv (5), (6) és (24) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy a kiegészítő védelem biztosításához szükséges minimumfeltételeknek lehetővé kell tenniük a menekültek helyzetére vonatkozó, 1951. július 28-án Genfben aláírt egyezményben (kihirdette az 1989. évi 15. tvr.) a menekültek számára biztosított védelem kiegészítését a nemzetközi védelemre valóban rászorulókat beazonosításával, és számukra megfelelő jogállás biztosításával.
- 34 Következésképpen, ahogyan arra a főtanácsnok indítványának 92. pontjában rámutatott, a fegyveres konfliktushelyzet fennállásának megállapítása nem függ az abban részt vevő fegyveres erők szervezettségének meghatározott szintjétől vagy a konfliktushelyzet időtartamának különös hosszúságától, amint ezek elegendőnek bizonyulnak ahhoz, hogy az ilyen fegyveres erők közötti összecsapások a jelen ítélet 30. pontjában említett mértékű erőszakhoz vezessenek, amelynek eredményeként a kérelmező, akinek élete és sértetlensége súlyos és egyéni fenyegetettség elszenvedése tényleges veszélyének van kitéve, valóban rászorul a nemzetközi védelemre.
- 35 Ebből következik, hogy a feltett kérdésre azt a választ kell adni, hogy úgy kell értelmezni az irányelv 15. cikkének c) pontját, hogy e rendelkezés alkalmazása szempontjából a belső fegyveres konfliktushelyzet fennállását el kell ismerni, ha egy állam reguláris hadereje és egy vagy több fegyveres csoport közötti összecsapásról, illetve két vagy több fegyveres csoport közötti összecsapásról van szó, és nem szükséges, hogy az ilyen konfliktushelyzet a nemzetközi humanitárius jog értelmében vett nem nemzetközi jellegű fegyveres összeütközésnek minősüljön, továbbá nem kell az érintett területen megvalósuló erőszak mértékén kívül külön vizsgálni a fegyveres összecsapások hevesességét, az abban részt vevő fegyveres erők szervezettségét vagy a konfliktushelyzet időtartamát.

A költségekről

- 36 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

A harmadik országok állampolgárainak, illetve a hontalan személyeknek menekültként vagy a más okból nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésének feltételeiről [helyesen: feltételeire] és az e státuszok tartalmára vonatkozó minimumszabályokról szóló, 2004. április 29-i

2004/83/EK tanácsi irányelv 15. cikkének c) pontját úgy kell értelmezni, hogy e rendelkezés alkalmazása szempontjából a belső fegyveres konfliktushelyzet fennállását el kell ismerni, ha egy állam reguláris hadereje és egy vagy több fegyveres csoport közötti összecsapásról, illetve két vagy több fegyveres csoport közötti összecsapásról van szó, és nem szükséges, hogy az ilyen konfliktushelyzet a nemzetközi humanitárius jog értelmében vett nem nemzetközi jellegű fegyveres összeütközésnek minősüljön, továbbá nem kell az érintett területen megvalósuló erőszak mértékén kívül külön vizsgálni a fegyveres összecsapások hevességét, az abban részt vevő fegyveres erők szervezettségét vagy a konfliktushelyzet időtartamát.

Aláírások